

Arrest

nr. 125 040 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X1 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2007 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 12 juni 2008 werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.3. Op 3 december 2013 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.4. Op 11 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtoun-origine te zijn. U bent geboren in 1360 in het dorp Kelacho, een dorp in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek woonde. Sinds 1379 (2000 – 2001 volgens de gregoriaanse kalender) was u actief als chauffeur tussen Jalalabad en Torkham. Uw vader was van 1362 tot de Taliban aan de macht kwam (van 1973-1974 tot circa 1996) commandant bij Hezb-i Islami. Op 14 sambula 1383 (5 september 2004) ontving u een oproepingsbrief waarin uw vader van bomaanslagen werd beschuldigd. Twee maanden later, op 9 aqrab 1383 (31 oktober 2004), werd uw huis door onbekenden aangevallen. Bij deze aanslag kwam uw vader om en raakte u ernstig verwond. Zes maanden verbleef u in een ziekenhuis in Peshawar, waarna u terugkeerde naar Afghanistan en gedurende zes maanden onderdook bij uw oom. Nadien keerde u terug naar uw huis tot u tien dagen later door gewapende mannen van de Taliban werd ontvoerd. Door toedoen van een voorbijrijdende patrouille van het Amerikaanse leger werd u echter onmiddellijk bevrijd. U dook opnieuw onder bij uw oom. Vier, vijf of zes maanden later werd er u vanwege de overheid een oproepingsbrief gestuurd waarin u van terroristische aanslagen werd beticht. U besloot het land te verlaten. Zes of zeven maanden later verliet u Afghanistan. U kwam in België aan op 5 juni 2007. Op 7 juni 2007 diende u een asielaanvraag in.

Het Commissariaat-generaal betekende u op 16 juni 2008 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Naar aanleiding van de heroverweging van uw nood aan de subsidiaire beschermingsstatus legt u een paspoort neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 16 juni 2008 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op de nieuwe elementen in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijke arrondissement Antwerpen van 15 juli 2010 en het vonnis van de rechtbank van de stad Soenderborg (Denemarken) van 28 september 2009. Het vonnis van de rechtbank te Antwerpen toont aan dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens uw deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie. In het vonnis van de rechtbank van Soenderborg werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 dagen wegens mensensmokkel. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijke arrondissement Antwerpen stelt: “de feiten zijn bijzonder ernstig. Beklaagden streefden louter snel winstbejag na en dit op de rug van mensen die in een precare situatie verkeren en hielden onvoldoende rekening met de fysieke en psychische integriteit van hun slachtoffers”. Derhalve kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf ‘ernstig’ is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 december 2013 bracht u nog wijzigingen aan in de asielmotieven die u uiteenzette tijdens in uw asielaanvraag en wierp u een nieuwe reden op waarom u vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat de wijziging in uw eerdere asielmotieven niet van die aard is dat ze de kern van de beslissing die tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas besloot onderuit haalt. U verklaart dat u gedurende uw eerste asielaanvraag niet de waarheid vertelde toen u uw vader bij de leden van Hezb-i-Islami indeelde. Deze wijziging raakt niet aan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt de door u verklaarde vervolgingsfeiten, waarop u uw asielmotieven stoelt, geloofwaardig te maken. Dat u nu uw vader niet bij Hezb-i-Islami maar wel bij een andere partij plaatst, kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen, wel integendeel (CGVS 3/12/2013 p.4).

Daarnaast haalt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de Taliban omwille van uw verblijf in Europa. U beweert dat als iemands verblijf in Europa de Taliban ter oren komt hem dit het leven kost. Deze bewering kan u evenwel niet hard maken. Als enige aanwijzing

voor u bewering heeft u gehoord dat een vanuit België teruggekeerde Afghaan in Jalalabad gedood werd. De naam van deze persoon kent u niet en de omstandigheden van zijn overlijden zijn u evenmin bekend. Op dit gerucht na beschikt u niet over informatie die uw stelling ondersteunt (CGVS 3/12/2013 p.4,5-6). Voor uw bewering kan evenmin bevestiging gevonden worden in de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013. Derhalve overstijgen uw verklaringen het niveau van blote beweringen allerminst. Integendeel, uw verklaringen over de houding van de Taliban ten opzichte van personen die vanuit Europa terugkeren wordt ondermijnd door uw herhaaldelijke terugkeer naar de regio van Peshawar, waar de Taliban sterk staat. Dat u maar twee maanden in Pakistan doorbracht waardoor uw aanwezigheid onopgemerkt kon blijven, wordt tegengesproken door de aankomst- en vertrekstempels in uw paspoort. U bracht de periodes van 26 oktober 2008 tot 18 december 2008, van 25 februari 2009 tot 24 maart 2009, van 6 december 2010 tot 4 maart 2011 en van 21 maart 2013 tot 27 juni 2013 in Pakistan door. Uw bewering dat u al deze maanden steeds in het huis van uw schoonvader in Peshawar doorbracht, staat ook haaks op uw bewering dat u in Pakistan op bezoek ging bij een vriend in Landi Kotal, een streek vlak bij de Afghaanse grens en een bolwerk van de Taliban (CGVS 3/12/2013 p.5). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u uw vrees voor de Taliban bij terugkeer in Afghanistan omdat u in Europa verbleef niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Uit bovenstaande blijkt dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven en dat de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient vooreerst te worden opgemerkt dat, gezien de vaststelling dat uw asielaanvraag bedrieglijk is, geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u op basis van deze gebeurtenissen een vrees op vervolging bij terugkeer dient te hebben. Zoals hierboven aangehaald bracht u tijdens het gehoor geen aannemelijke elementen aan die een ander licht kunnen werpen op uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève. Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk.

Wat vervolgens de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan (zie verder), dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Khogiani in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U bent immers een volwassen man die het lezen en schrijven in beide landstalen in zekere mate machtig is (CGVS 3/01/2008 p.2). Tevens beschikt u over werkervaring in Afghanistan die u uw integratie in Jalalabad zeker gaat vergemakkelijken. U verklaart immers dat u drie à vier jaar werkte als taxi- en buschauffeur in en rond de stad Jalalabad (CGVS 3/01/2008 p.2,3; CGVS 3/12/2008 p.3). Daarnaast werkte u in Afghanistan ook tweeënhalve tot drie jaar als automechanicien (CGVS 3/12/2013 p.3). Bovendien heeft u vanuit België contact met uw familie in Khogyani en onderhoudt u vanuit België eveneens contact met een vriend, die schrijnwerker is in Jalalabad (CGVS 3/12/2013 p.2,3). Er dient dan ook besloten te worden dat u bij vestiging in Jalalabad kunt steunen op uw netwerk van vrienden en familie in en rond de stad Jalalabad. Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Jalalabad en niet het district Khogyani als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen. Naast uw verwijzingen naar de hierboven reeds als niet aannemelijk aangetoonde vrees voor vervolging in Afghanistan werpt u als hinderpaal voor uw vestiging in Jalalabad bij terugkeer naar Afghanistan uw fysieke ongeschiktheid op (CGVS 3/12/2013 p.4,5). U beweert dat de fysieke staat van uw been u arbeidsongeschikt maakt. Uw beperkingen aan uw been omschrijft u zelf als een pijnlijk gevoel dat u krijgt als u lang staat en uw onmogelijkheid zware zaken te dragen (CGVS 3/12/2013 p.2). U legt echter geen enkel medisch attest voor dat u ongeschiktheid bevestigt. Ook kan er in uw activiteiten in België geen bevestiging voor uw arbeidsongeschiktheid gevonden worden. U werkte in België in een carwash en op het strand in Antwerpen (CGVS 3/12/2013 p.2). Tevens was u actief betrokken bij het organiseren van meerdere transporten in het kader van mensenhandel. Uw verklaring dat u arbeidsongeschikt bent kan derhalve niet weerhouden worden. Er moet dan ook besloten worden dat nergens uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig verblijfsalternatief kan worden beschouwd.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchternaalief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Afghanistan niet in de weg staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De thans bestreden beslissing bestaat uit twee componenten die elk op zich als een op zichzelf staand deel ervan moeten worden beschouwd. De ene component heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, een bevoegdheid die aan de verwerende partij wordt verleend op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De tweede component van de beslissing vloeit voort uit artikel 49/2, §5 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de verwerende partij in zijn beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in

overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoeker voelt zich in zijn verzoekschrift onder meer gegriefd door het voormelde advies, waarin uitgebreid wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Jalalabad, waar verzoeker over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. De vraag dringt zich op of dit advies een aanvechtbare administratieve rechtshandeling is.

2.3. Om te kunnen spreken van een administratieve rechtshandeling moet er sprake zijn van een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarmee wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtstoestand, dan wel een zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet het beroep een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk een rechtstreeks nadeel berokkent aan verzoeker (RvS 8 oktober 2008, nr. 186.916).

2.4. Zoals reeds gesteld gaat het ter zake om een advies, dat niet voldoet aan deze begripsbepaling. Daarenboven blijkt uit artikel 49/2, §5 van de veemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing of – zoals *in casu* – intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet de vreemdeling een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten. Het gaat derhalve niet om een gebonden bevoegdheid waarbij een bevel automatisch volgt op de intrekkingbeslissing. Aan de minister wordt de keuze geboden om al dan niet een bevel af te leveren. Het is pas op het ogenblik dat aan de verzoeker daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. Verzoeker kan dan ook te gepasten tijde, met name indien hij desgevallend in kennis wordt gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten – en niet eerder, te meer nu de Raad bij de beoordeling van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel – middels het indienen van een annulatieberoep de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

2.5. Het beroep, in zoverre het is gericht tegen dat deel van de bestreden beslissing waarin een advies wordt verstrekt over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM, is dan ook niet ontvankelijk.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.1.1. In een eerste onderdeel bespreekt verzoeker de schending van artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) omwille van het gepleegde misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming heeft ingetrokken, dat hij echter van mening is dat het CGVS geen rechtsbasis heeft om de subsidiaire bescherming van verzoeker in te trekken, dat hij in november 2013 op grond van artikel 49/2, §3 van de verblijfswet een verblijf van onbeperkte duur kreeg, dat het wel degelijk een verschil uitmaakt of hij nu beperkt verblijf dan wel onbeperkt verblijf in België geniet, dat men bij een verblijf van onbeperkte duur de subsidiaire bescherming tot 10 jaar na het indienen van de asielaanvraag kan intrekken, doch dat dit slechts om beperktere redenen kan dan bij beperkt verblijf, dat die beperktere redenen worden weergegeven in artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, waarna hij voornoemd artikel citeert. Het mag volgens verzoeker evenwel duidelijk zijn dat het CGVS op basis van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker op 28 september 2009 in Denemarken en 15 juli 2010 in België ook op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming niet kan intrekken, dat hij tijdens zijn asielrelaas geen valse verklaringen of valse of vervalste documenten afgelegd heeft die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, waarbij hij verwijst naar het arrest van 30 oktober 2007. Verzoeker wijst er op dat artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet weliswaar spreekt over persoonlijk gedrag, doch dit slechts wordt gekoppeld aan een gegronde vrees in de zin van het vluchtelingenstatuut en niet aan een reëel risico in de zin van de subsidiaire bescherming, dat hij aldus van mening is dat het CGVS enerzijds niet correct is geweest met de intrekking op basis van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet

alsook anderzijds dat het CGVS op basis van de strafrechtelijke veroordeling ook niet kan intrekken op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

3.1.2. In een tweede onderdeel licht verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht toe en citeert hij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de intrekking grond voorzien in artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet verwijst naar de uitsluitingsgronden van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet, dat hij hieruit meent te kunnen afleiden dat de Belgische wetgever de criteria voor intrekking van de subsidiaire bescherming ook gelijk heeft willen stemmen met die voor de intrekking van de erkenning als vluchteling, waarna hij artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet citeert en de zinsnede 'uitgesloten had moeten zijn' benadrukt. Verzoeker vervolgt dat in de Belgische wetgeving noch met betrekking tot de subsidiaire bescherming, noch met betrekking tot de vluchtelingenstatus de optie, waarin de Kwalificatierichtlijn voorziet, opgenomen is om een intrekking grond te voorzien voor diegene die, nadat hem of haar de desbetreffende status werd verleend, 'uitgesloten is' van het statuut omwille van een ernstig misdrijf, dat enkel het feit dat betrokkene 'uitgesloten had moeten zijn' omwille van een ernstig misdrijf (of andere reden) daartoe weerhouden is. Verzoeker meent dat door het weglaten van de zinsnede 'uitgesloten is', ervoor gekozen is om enkel de feiten die aan de toegekende bescherming voorafgaan – en een 'ernstig misdrijf' uitmaken op basis waarvan de vluchteling of subsidiaire beschermde in feite 'uitgesloten had moeten zijn' – als grond te laten dienen tot intrekking van een reeds erkende of toegekende status, dat het met andere woorden enkel om feiten kan gaan die reeds gepleegd waren op het ogenblik van de vaststelling/toekenning van de beschermingsstatus, dat hij niet had moeten uitgesloten zijn, dat hij pas op een later moment een misdrijf heeft gepleegd en vanaf heden zou uitgesloten worden.

3.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. Na citering van de bestreden beslissing betreffende voornoemd artikel, meent verzoeker dat hij wel het risico loopt om gedood te worden door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa, dat hij als voorbeeld het verhaal van een Afghaan geeft, afkomstig uit de provincie Nangarhar, die vanuit België teruggekeerd was en daar gedood werd, dat het CGVS oordeelt dat verzoeker deze bewering niet kon hard maken omdat hij de naam van deze persoon niet kent en evenmin de omstandigheden van zijn overlijden, dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op verzoeker rust, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en hij de waarheid moet vertellen, dat het CGVS gefaald heeft in wat betreft de samenwerkingsplicht tussen een asielzoeker en de asielinstanties, dat hij een voorbeeld aangehaald heeft dat aan de hand van objectieve rapporten kan bevestigd worden, waarbij hij verwijst naar een bericht in de Knack, dat de dood van deze persoon een discussie onderwerp is geweest in de Belgische media en zelfs in de kamer van volksvertegenwoordigers, dat iedereen weet dat A.H. afkomstig was uit de provincie Nangarhar en dat hij omwille van zijn problemen gevlucht was naar Europa, dat hij bij zijn terugkeer naar het district Paghman in de provincie Kabul is gegaan om zich zo veilig te stellen uit de handen van de taliban maar dat de taliban hem heeft getraceerd en hem om het leven heeft gebracht, dat de beslissing van het CGVS voor hem een verwijderingsmaatregel tot gevolg kan hebben dewelke niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM.

3.2.2. Verzoeker werpt een nieuw element op betreffende zijn vrees voor vervolging en stelt dat hij het risico loopt om gedood te worden door de leden van de organisatie waar hij ooit lid van was, dat een van de leden van deze organisatie, T.L., vijfde beklagde, trouwens bedreigd is geweest door een van de kopstukken die hem beschuldigde van samenwerking met de Belgische autoriteiten, dat dit kopstuk nu in Afghanistan woont en wraak wil nemen op de leden die hem verklikt hebben, dat hij een lagere straf heeft gekregen en hierdoor het risico loopt als verklikker gezien te worden door de kopstukken van deze organisatie.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat regelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen niet mogen worden ingetrokken, dat de onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen, op geldige wijze kunnen worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat. Verzoeker stelt dat hij de subsidiaire bescherming heeft gekregen door een regelmatige administratieve beslissing van het CGVS, dat het CGVS deze beslissing mag

intrekken als ze bewijst dat deze beslissing behept was met onregelmatigheden en dat voor deze intrekking een uitdrukkelijke wetsbepaling voorhanden is. Verzoeker herhaalt dat hij geen valse verklaringen of valse of vervalste documenten afgelegd heeft die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, dat hij tijdens het gehoor van 3 december 2013 aanhaalde dat zijn vader geen lid was van de Hezbi Islami, zoals hij eerder aangehaald heeft, maar wel van Mahaz, dat hij toen subsidiaire bescherming heeft gekregen omdat hij afkomstig is van een oorlogsgebied, dat het lidmaatschap van verzoekers vader geen rol speelde bij de toekenning van de subsidiaire bescherming, dat deze verklaring een bewijs is van zijn oprechtheid die hij na zijn vrijlating als een rode draad in zijn leven volgt, dat er evenmin een uitdrukkelijke wetsbepaling bestaat om de subsidiaire bescherming in te trekken, dat zelfs indien deze wel bestaat, *quod non*, men dan van het CGVS mag verwachten dat men niet zo lang, *in casu* bijna vier jaar, zou wachten om deze subsidiaire bescherming in te trekken, dat deze handelwijze in strijd is met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoeker verklaart zich nader en stelt dat hij maandelijks geld naar zijn gezin stuurt, dat hij na zijn vrijlating naar Pakistan is gereisd om zijn gezin te bezoeken, dat hij tijdens zijn bezoek in Pakistan nog een kind heeft verwekt, dat de beslissing om nog een kind te verwekken gebaseerd was op de rechtmatige verwachtingen, namelijk dat hij verder in België mag verblijven om zo zijn gezin verder te onderhouden, dat mocht hij geweten hebben dat hij niet meer in België mag verblijven, hij zijn gezin niet uitgebreid zou hebben in een land waar een voedselcrisis heerst en waar men amper in staat is om voor onderhoud van een klein gezin te zorgen, waarbij hij verwijst naar een rapport van UNICEF van 4 augustus 2012 waarin staat dat in Afghanistan het percentage van voedselcrisis en de acute ondervoeding 18% is, een percentage dat hoger ligt dan het algehele acute ondervoeding van 15%. Verzoeker stelt dat hij na zijn vrijlating vier keer de verlenging van zijn verblijfsvergunning gevraagd heeft bij het gemeentehuis, dat de gemeente de instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd heeft over deze verlenging en dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn beurt aan het CGVS gevraagd heeft of deze subsidiaire bescherming nog actueel is en verlengd mag worden, dat al die keren deze vragen bevestigend beantwoord werden, dat de handelwijze van het CGVS niet overeenstemt met het vertrouwen dat een burger mag hebben van zijn bestuursorgaan.

3.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst er op dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen, dat hij uitdrukkelijk heeft aangehaald dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest door de taliban gedood te worden omwille van zijn verblijf in Europa, dat hij afkomstig is uit een tribaal land waar hij bij een eventuele terugkeer als een nieuwkomer zeer snel herkend zal worden. Verzoeker meent dat gezien zijn verblijf in Europa, zijn leeftijd en het verleden van zijn vader, de kans zeer reëel is dat hij bij terugkeer gedood wordt of uitgenodigd wordt om mee te vechten met de taliban, dat hij dus in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort omwille van de aangehaalde redenen. Het CGVS heeft volgens verzoeker in hoofdorde gefaald om zijn vrees gedood te worden te onderzoeken en in ondergeschikte orde om zijn vrees gevraagd te worden mee te vechten met de taliban te toetsen met de nieuwe guidelines van het UNHCR over *'men and boys of fighting age'*, waarna hij de desbetreffende paragrafen uit de voornoemde guidelines citeert.

3.5. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

3.5.1. Verzoeker wijst er op dat het CGVS oordeelt dat hij over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt doch dat het CGVS ten onrechte concludeert dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Jalalabad. Hij stelt dat om te kunnen spreken van een redelijk vestigingsalternatief men over voldoende inkomsten moet beschikken om zijn gezin te onderhouden, waarbij verzoeker er op wijst dat hij gedeeltelijk arbeidsongeschikt is in de zin dat hij geen zware zaken kan dragen en dat hij niet lang op zijn benen kan staan, dat de arbeidsongeschiktheid deel te wijten is aan slijtage van spieren en gewrichten en deels aan zijn fysieke beperking, zoals aangehaald tijdens het gehoor. Verzoeker wijst er op dat het CGVS beweert dat hij geen attesten voorgelegd heeft met betrekking tot zijn arbeidsongeschiktheid, doch dat het CGVS hem de mogelijkheid niet gaf om een medisch attest voor te leggen, dat wanneer een asielzoeker beweert dat hij arbeidsongeschikt is en deze arbeidsongeschiktheid een belangrijke rol kan spelen bij het beoordelen van een eventueel intern vluchtalternatief, men van het CGVS mag verwachten dat ze aan de asielzoeker de kans geeft om deze attesten voor te leggen, dat het CGVS deze kans niet gegeven heeft aan verzoeker. Vervolgens verwijst verzoeker naar het doktersattest van 14 februari 2013 en het attest van 25 maart 2013 van de Federale

Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg – Hulpkas voor werkeloosheid. Betreffende het motief dat hij in een carwash en op het strand in Antwerpen werkte alsook actief betrokken was bij het organiseren van meerdere transporten in het kader van mensenhandel, wijst verzoeker er op dat hij vijf jaar geleden deelgenomen heeft aan het organiseren van transporten, dat hij hiervoor zijn spijt betuigd heeft en zijn straf heeft uitgezeten, dat hij geen verband ziet tussen de activiteiten en zijn arbeidsgeschiktheid, dat hij sporadisch, een paar keer per maand, in een carwash en op het strand gewerkt heeft, dat hij beroep deed op het OCMW voor de dagen die hij niet werkte, dat het voor hem uit den boze is om in Afghanistan dit tewerkstellingspatroon te volgen, dat hij laaggeschoold is en gedeeltelijk arbeidsongeschikt, dat het in een land als Afghanistan onmogelijk is om een passende betrekking te vinden. Verzoeker wijst er op dat hij nu een deeltijdse arbeidsovereenkomst heeft aangegaan op 2 januari 2014, dat hierdoor het welzijn van zijn gezin in gevaar komt en ze het risico lopen honger te lijden, wat op zich een onmenselijke en vernederende behandeling vormt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Na citering van artikel 3 van het EVRM, stelt verzoeker dat men zijn gezin niet mag bestraffen omwille van de daden die hij vijf jaar geleden heeft gepleegd en daarvoor zijn straf heeft uitgezeten.

3.5.2. Verder wil verzoeker, zonder zijn daad goed te praten, aan de Raad uitleg geven over wat het woord 'meerdere transporten' in zijn dossier betekent. Hij stelt dat hij beticht en veroordeeld is geweest voor twee transporten en dat de rechter rekening heeft gehouden met dit element en in zijn vonnis motiveerde *'vierde, vijfde en zesde beklagde komen gelet op hun aandeel, persoonlijkheid, kans op verbetering en sociale re-integratie in aanmerking voor een gevangenisstraf en een geldboete met uitstel' alsook 'zesde beklagde S.A. (verzoeker) voor de vermengde feiten van tenlasteleggingen (...) tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar en tot een geldboete van tweeduizend euro'*. Verzoeker meent dat de strafrechter beter geplaast is dan het CGVS om een oordeel te vellen over het feit of verzoeker al dan niet een gevaar vormt voor de openbare orde, dat uit de opgelegde straf en de motiveringswijze van de strafrechter ieder redelijk persoon mag afleiden dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Ter illustratie verwijst verzoeker naar artikel 35, eerste lid van de vreemdelingenwet van Nederland waarin te lezen staat *'Een onbeperkt verblijfsvergunning kan worden ingetrokken als de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijke vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is opgelegd.'* Hiermee wil verzoeker aannemelijk maken dat de openbare orde in andere Europese landen in het gedrang komt wanneer een persoon een gevangenisstraf van drie jaren krijgt, dat hij is veroordeeld geweest tot een gevangenisstraf van twee jaar, dat de bestreden beslissing in die zin neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst voorts naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie, dat de rechter rekening houdt met de voedselcrisis en de algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief, waarna hij opnieuw verwijst naar het rapport van UNICEF en naar een bericht van IRIN Asia Service 'Fighting Food insecurity in Afghanistan'. Verzoeker meent dat de toepassing van de bestreden beslissing voor ontheemding van hem en zijn gezin kan zorgen, dat ontheemden disproportioneel worden blootgesteld aan de voedselcrisis en ondervoeding. Verzoeker verwijst vervolgens op de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin onder andere betreffende het vlucht/vestigingsalternatief staat *'These conditions must be durable, not illusory or unpredictable'*. Hij is van oordeel dat Jalalabad geen veilig intern vluchtalternatief voor hem is omdat het voorgestelde intern vluchtalternatief geen duurzaam karakter heeft, dat sinds 2006 Jalalabad meer dan eens veilig dan weer onveilig werd verklaard door de asieline instanties in België en omdat er geen twijfel bestaat dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014, waarbij verzoeker verwijst naar verschillende rapporten en persartikels. Voorts meent verzoeker, onder verwijzing naar artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dat het intern vluchtalternatief niet toegankelijk is voor hem, dat men naar Jalalabad mag reizen via twee wegen, zijnde de autostrade nr. 3 Kabul-Jalalabad en via Torkham Pakistan, dat beide wegen zeer gevaarlijk zijn, waarbij verzoeker verwijst naar landeninformatie van de website www.ecoi.net van 20 augustus 2012 en naar een rapport van het Institute for War and Peace van oktober 2013.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de betwiste beslissing van de verwerende partij te vernietigen.

3.6. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker

- een doktersattest
- een attest van de Hulpkas voor werkeloosheidsuitkering

- een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd
- vonnis nr. 3853 van 15 juli 2010 van de Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijke arrondissement Antwerpen.

3.7. Ter terechtzitting wijst verzoeker er nog op dat hij vreest voor de overige mensensmokkelaars gelet op zijn medewerking aan de politie in België, dat hij geen opvang heeft in Afghanistan, dat hij afkomstig is van Tora Bora en het daar onveilig is, dat hij vijf kinderen heeft en ziek is en aldus zijn gezin niet kan onderhouden, dat hij zeven jaar in Europa heeft verbleven en de mensen zullen denken dat hij veel geld heeft bij terugkeer wat de kans op ontvoering groot maakt en dat indien hij terugkeert zeker benaderd zal worden door de taliban, dat hij zich zal moeten aansluiten, zo niet zal hij worden vermoord.

3.8. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8.1. Artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

{..}

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;”

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet luidt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

{..}

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd

{..}”

Het is niet betwist dat verzoeker, die op 16 juni 2008 de subsidiaire bescherming werd toegekend, op 15 juli 2010 bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie en op 28 september 2009 bij vonnis van de rechtbank van de stad Soenderborg in Denemarken werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 dagen wegens mensensmokkel. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen oordeelde in het vonnis dat de feiten bijzonder ernstig zijn. Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat het hier inderdaad ernstige feiten betreft die vallen onder de definitie van ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in deze beoordeling met valabele argumenten te weerleggen, zoals blijkt uit punt 3.12.2.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat het CGVS niet correct is geweest door de subsidiaire bescherming in te trekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet, dat het CGVS geen rechtsbasis heeft om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, dat hij op grond van artikel 49/2, §3 van de vreemdelingenwet een verblijf van onbepaalde duur heeft en dat men bij een verblijf van onbepaalde duur de subsidiaire beschermingsstatus tot 10 jaar na het indienen van de asielaanvraag kan intrekken, doch dit slechts om beperktere redenen dan bij beperkt verblijf, dat ook op grond van die beperktere redenen, zoals weergegeven in artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming niet kan worden ingetrokken. Met voorgaande uiteenzetting lijkt verzoeker te wijzen op wat bepaald wordt in artikel 49/2, §4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van voormeld artikel. Immers heeft artikel 49/2, §4 van de vreemdelingenwet enkel betrekking op de mogelijkheid van de

minister of zijn gemachtigde om de commissaris-generaal te verzoeken over te gaan tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze mogelijkheid is inderdaad aan een tijdslimiet onderworpen. Dit staat evenwel volledig los van de autonome bevoegdheid van de commissaris-generaal om op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet op eigen initiatief over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze eigen bevoegdheid is geenszins beperkt door de aard van het verblijfsstatuut – beperkt of onbeperkt verblijf – van de vreemdeling.

Te dezen kan tevens worden opgemerkt dat de subsidiaire beschermingsstatus een autonome rechtsfiguur is krachtens dewelke, omwille van feiten in het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, bescherming wordt geboden tegen een reëel risico op ernstige schade. De beoordeling van deze feiten, met inbegrip van de redenen van uitsluiting van deze bescherming zoals bepaald in artikel 55/4, behoort krachtens artikel 57/6 tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal en is aldus te onderscheiden van de beoordeling van (de toekenning of het teloorgaan van) verblijfsrechten. Het is slechts ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat verblijfsrechten kunnen ontstaan (cf. artikel 49/2 van de vreemdelingenwet).

3.8.2. In zoverre verzoeker meent dat door het weglaten van de zinsnede 'uitgesloten is' (een optie die werd voorzien in de kwalificatierichtlijn, doch noch met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, noch met betrekking tot de vluchtelingenstatus in de Belgische vreemdelingenwet werd opgenomen), ervoor gekozen is om enkel feiten die aan de subsidiaire bescherming voorafgaan en een ernstig misdrijf uitmaken op basis waarvan de vluchteling of subsidiair beschermde in feite uitgesloten had moeten zijn als grond te laten dienen tot intrekking van een reeds erkende of toegekende status, kan hij niet worden bijgetreden.

Inzake de bepalingen van Richtlijn 2004/83/EG inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (verder: kwalificatierichtlijn) dient erop gewezen te worden dat krachtens artikel 3 van de kwalificatierichtlijn "*De lidstaten (...) ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen (kunnen) vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.*"

Derhalve dient te worden nagegaan of en in welke mate de Belgische nationale wetgever gunstiger normen kan aannemen met betrekking tot het intrekken, beëindigen of weigeren tot verlenging van het aan een vreemdeling toegekende subsidiair statuut, zoals voorzien in artikel 19 van de kwalificatierichtlijn, omwille van de uitsluitingsgronden voorzien in artikel 17 van de kwalificatierichtlijn.

Overeenkomstig artikel 2, e) van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

"e) 'persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt': een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen."

Artikel 17 (uitsluiting) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan daden die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot op anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de

betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.”

Uit de samenlezing van de artikelen 2, e) en 17 van de kwalificatierichtlijn kan worden afgeleid dat lid 1 en 2 van artikel 17 imperatief zijn terwijl dit niet het geval is voor het derde lid van artikel 17. Dit onderscheid kan ook afgeleid worden uit de woordkeuze van het derde lid, namelijk “*de lidstaten mogen (...)*”.

Artikel 19 (intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus) van de kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot na de inwerkingtreding van deze richtlijn ingediende verzoeken om internationale bescherming, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasirechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire-beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire-beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire-beschermingsstatus.”

Uit de samenlezing van de artikelen 2, sub e), 17 en 19 van de kwalificatierichtlijn blijkt eveneens dat artikel 17, leden 1 en 2 waarnaar artikel 19, lid 3 verwijst, imperatief is, zodat derhalve geen gunstigere norm overeenkomstig artikel 3 van de kwalificatierichtlijn kan worden toegestaan. Ook hier blijkt dit uit de woordkeuze van artikel 19, lid 2 “*de lidstaten kunnen (...)*”. Het tweede lid van artikel 19 verwijst naar het derde onderdeel van artikel 17 waarvan kan worden afgeweken. De Raad is derhalve van oordeel dat in het geval van de toepassing van artikel 17, § 1 en § 2 en artikel 19, § 3, a) en b) geen gunstigere normen kunnen worden vastgesteld bij de omzetting naar Belgisch recht.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nergens aangegeven dat met betrekking tot artikel 19, lid 3, a) en de verwijzing naar artikel 17, leden 1 en 2 enig voorbehoud zou zijn gemaakt bij de omzetting naar Belgisch recht, in tegenstelling tot de expliciete vermelding dat geen gebruik wordt gemaakt van de optionele mogelijkheid tot uitsluiting voorzien in artikel 19, lid 2 van de kwalificatierichtlijn. Voor de toepassing van artikel 17 van de kwalificatierichtlijn dient er nog op gewezen te worden dat in de Memorie van Toelichting (artikel 54) ook uitdrukkelijk wordt gesteld dat de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 17, lid 1, d) van de kwalificatierichtlijn hier niet wordt overgenomen omdat in het Belgisch rechtsstelsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de openbare orde of de nationale veiligheid. Zulks is immers een bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken. De Raad is derhalve van oordeel dat indien de wetgever desalniettemin wilde afwijken van de kwalificatierichtlijn hij dit uitdrukkelijk zou hebben gesteld, hetgeen niet kan afgeleid worden uit de toelichtingen bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn naar Belgisch recht.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig, niet-politiek misdrijf volgens artikel 12, lid 2, b) van de kwalificatierichtlijn, en dit conform het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, slechts toepassing vindt wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de onderdaan van een derde land of staatloze een ernstig, niet-politiek misdrijf gepleegd heeft “*buiten het land van toevlucht*” en “*voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen voor de afgifte van een verblijfsvergunning op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus*”.

In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een “ernstig misdrijf” wordt in de kwalificatierichtlijn daarentegen op geen enkele manier enige plaats en tijdsaanduiding gegeven: “*Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...)*”. Uit de kwalificatierichtlijn blijkt duidelijk dat er inzake de intrekkingsoorzaken een onderscheid is tussen de verschillende

beschermingsstatussen en uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit onderscheid op een andere wijze heeft geïmplementeerd, vermits in de tekst van de wet noch in de Memorie van Toelichting een plaats- of tijdsbepaling werd voorzien.

Derhalve is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk bevoegd om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een “*ernstig misdrijf heeft gepleegd*” zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In zoverre verzoeker meent dat artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet is geschonden, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal een advies heeft verstrekt over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM, zodat geen schending van artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Verder wijst de Raad op wat uiteengezet werd in punt 2. Ontvankelijkheid.

3.9.1. In zoverre verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er op wees dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa, dat als iemands verblijf in Europa de taliban ter oren komt hem dit het leven kost, onder verwijzing naar het feit dat hij gehoord heeft dat een uit België teruggekeerde Afghaan in Jalalabad gedood werd, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande terecht oordeelde “*Daarnaast haalt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de Taliban omwille van uw verblijf in Europa. U beweert dat als iemands verblijf in Europa de Taliban ter oren komt hem dit het leven kost. Deze bewering kan u evenwel niet hard maken. Als enige aanwijzing voor u bewering heeft u gehoord dat een vanuit België teruggekeerde Afghaan in Jalalabad gedood werd. De naam van deze persoon kent u niet en de omstandigheden van zijn overlijden zijn u evenmin bekend. Op dit gerucht na beschikt u niet over informatie die uw stelling ondersteunt (CGVS 3/12/2013 p.4,5-6). Voor uw bewering kan evenmin bevestiging gevonden worden in de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013. Derhalve overstijgen uw verklaringen het niveau van blote beweringen allerminst. Integendeel, uw verklaringen over de houding van de Taliban ten opzichte van personen die vanuit Europa terugkeren wordt ondermijnd door uw herhaaldelijke terugkeer naar de regio van Peshawar, waar de Taliban sterk staat. Dat u maar twee maanden in Pakistan doorbracht waardoor uw aanwezigheid onopgemerkt kon blijven, wordt tegengesproken door de aankomst- en vertrekstempels in uw paspoort. U bracht de periodes van 26 oktober 2008 tot 18 december 2008, van 25 februari 2009 tot 24 maart 2009, van 6 december 2010 tot 4 maart 2011 en van 21 maart 2013 tot 27 juni 2013 in Pakistan door. Uw bewering dat u al deze maanden steeds in het huis van uw schoonvader in Peshawar doorbracht, staat ook haaks op uw bewering dat u in Pakistan op bezoek ging bij een vriend in Landi Kotal, een streek vlak bij de Afghaanse grens en een bolwerk van de Taliban (CGVS 3/12/2013 p.5). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u uw vrees voor de Taliban bij terugkeer in Afghanistan omdat u in Europa verbleef niet aannemelijk heeft kunnen maken.*”

Verzoeker meent dat hij wel het risico loopt om gedood te worden door de taliban omwille van zijn verblijf in Europa, opnieuw verwijzende naar het voorbeeld van de uit België teruggekeerde asielzoeker, afkomstig uit Nangarhar, die daar gedood werd en stelt dat de bewijslast bij de asielzoeker zelf ligt, doch dat het CGVS gefaald heeft in zijn samenwerkingsplicht daar hij een voorbeeld heeft aangehaald dat aan de hand van objectieve rapporten kan bevestigd worden, waarbij hij verwijst naar een bericht uit Knack en stelt dat de dood van deze persoon een discussie is geweest in de Belgische media en zelfs in de kamer van volksvertegenwoordigers, dat iedereen weet dat A.H. afkomstig was uit de provincie Nangarhar en hij omwille van zijn problemen gevlucht is naar Europa.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal terecht stelde dat verzoeker zijn bewering niet hard kan maken, dat hij als enige aanwijzing heeft dat hij gehoord had dat een vanuit België teruggekeerde Afghaan in Jalalabad gedood werd, doch dat hij de naam van de persoon alsook de omstandigheden van zijn overlijden niet kent, dat hij niet over informatie beschikt die zijn stelling ondersteunt. In zoverre verzoeker meent dat de verwerende partij faalt in zijn samenwerkingsplicht daar het door verzoeker gegeven voorbeeld algemeen bekend is, wijst de Raad er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de

commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Het is niet de taak van de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad benadrukt dat verzoeker bovendien op generlei wijze de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing dienaangaande weerlegt. Voorts stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS geenszins duidelijk blijkt dat verzoeker wenste te wijzen op de dood van A.H., een gebeurtenis die algemeen bekend is in de Belgische media, nu hij verklaarde dat hij een jongen kende die gedood werd in Jalalabad, dat ze hem Q.S. noemden doch dat dit zijn echte naam niet is, dat zijn verwanten hier zijn, dat hij hem eens zag bij een vriend, doch hem zelf niet kent, dat hij alleen het geval van Q.S. kent, dat na de maand van de ramadan de taliban de macht veroverde over het district Khogyani en Sherzad, dat dit te zien was op het nieuws dit jaar (gehoorverslag CGVS, p. 5), dat A. zei dat zijn verwant die gerepatriëerd werd, gedood werd.

Daargelaten de vraag of het Commissariaat-generaal had dienen te weten dat verzoeker wenste te wijzen op de gebeurtenissen betreffende A.H., wijst de Raad er op dat verzoeker de overige motieven, niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en volstaan om te besluiten dat verzoeker zijn vrees voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan omdat hij in Europa verbleef niet aannemelijk maakt.

Ten overvloede wijst de Raad er, zoals door de verwerende partij opgemerkt in de verweernota, op dat de casus van A.H. een alleenstaand geval betreft waarvan de omstandigheden en motieven van diens dood onvoldoende vaststaan om daaruit een algemeen vaststaand feit te distilleren. Verzoeker betwist deze stelling niet.

3.9.2. In zoverre verzoeker een nieuw element aanvoert betreffende de vrees voor vervolging, namelijk dat hij het risico loopt gedood te worden door de leden van de organisatie waar hij ooit lid van was, dat één van de leden, namelijk de vijfde beklagde (in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen) bedreigd is geweest door een van de kopstukken die hem beschuldigden van samenwerking met de Belgische autoriteiten, dat dit kopstuk nu in Afghanistan woont en wraak wil nemen op de leden die hem verklikt hebben, dat hij een lagere straf heeft gekregen en hierdoor het risico loopt om als verklikker gezien te worden door de kopstukken van deze organisatie, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins staft, zodat een dergelijke bewering, zonder enige concrete informatie aan te brengen, niet volstaat om aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

Verzoeker toont niet aan dat een vergissing werd begaan door een overheidsorgaan ten gevolge waarvan aan hem een voordeel verleend werd. Aan verzoeker werd immers op rechtmatige gronden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, zoals hij zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, zodat dit geenszins kan gekwalificeerd worden als een *'vergissing van een overheidsorgaan'*.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat de verwerende partij wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een *"ernstig misdrijf heeft gepleegd"* zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker meent dat men van het CGVS mag verwachten dat ze niet bijna 4 jaar wacht alvorens de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, dat hij na zijn vrijlating vier keer de verlenging

van zijn verblijfsvergunning heeft gevraagd en dat instructies dienaangaande werden gevraagd aan de DVZ en het CGVS en zijn vragen al die keren bevestigend werd beantwoord, wijst de Raad er op dat het rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel niet met zich meebrengen dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270) Het rechtszekerheidsbeginsel is daarnaast gediend met een strikte toepassing van de duidelijke bepalingen van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij nog een kind verwekt heeft bij zijn bezoek aan Pakistan, dat deze beslissing gebaseerd was op een rechtmatige verwachting dat hij verder in België mag verblijven en dat hij zijn gezin niet zou uitgebreid hebben in een land waar een voedselcrisis heerst en verwijst naar een rapport van UNICEF betreffende de voedselcrisis in Afghanistan, wijst de Raad er op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die hij geenszins staft.

In zoverre verzoeker van mening is dat er geen uitdrukkelijke wetsbepaling bestaat om de subsidiaire bescherming in te trekken, kan hij, gelet op artikel 57/6, eerste lid, 6° en artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, niet gevolgd worden.

Waar verzoeker meent dat regelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten toekennen niet mogen worden ingetrokken, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit duidelijk gebleken is dat de verwerende partij wel degelijk bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet in te trekken wanneer een vreemdeling na de toekenning van zijn beschermingsstatuut een “*ernstig misdrijf heeft gepleegd*” zoals bepaald in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

3.11. In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij uitdrukkelijk heeft aangehaald dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest door de taliban gedood te worden omwille van zijn verblijf in Europa, dat hij afkomstig is uit een tribaal land waar hij bij een eventuele terugkeer als nieuwkomer zeer snel herkend zal worden en dat, gezien zijn verblijf in Europa, de kans reëel is dat hij bij terugkeer zal gedood worden, wijst de Raad naar wat dienaangaande uiteengezet werd onder punt 3.9.1.

Waar verzoeker er op wijst dat gelet op het verleden van zijn vader de kans zeer reëel is dat hij bij terugkeer zal gedood worden, wijst de Raad er op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering, zonder deze *in concreto* toe te lichten. Overigens wijst de Raad er op dat aan verzoekers asielrelaas, waarbij hij onder andere vreest voor vervolging door de taliban of Hezb-i Islami omwille van zijn vaders verleden ongeloofwaardig werd bevonden. Betreffende verzoekers verklaringen dienaangaande tijdens het gehoor, motiveert de commissaris-generaal ook terecht “*Gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 december 2013 bracht u nog wijzigingen aan in de asielmotieven die u uiteenzette tijdens in uw asielaanvraag en wierp u een nieuwe reden op waarom u vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat de wijziging in uw eerdere asielmotieven niet van die aard is dat ze de kern van de beslissing die tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas besloot onderuit haalt. U verklaart dat u gedurende uw eerste asielaanvraag niet de waarheid vertelde toen u uw vader bij de leden van Hezb-i-Islami indeelde. Deze wijziging raakt niet aan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt de door u verklaarde vervolgingsfeiten, waarop u uw asielmotieven stoelt, geloofwaardig te maken. Dat u nu uw vader niet bij Hezbi-i-Islami maar wel bij een andere partij plaatst, kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen, wel integendeel (CGVS 3/12/2013 p.4).*” Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist.

Betreffende verzoekers argumentatie dat, gezien zijn verblijf in Europa, zijn leeftijd en het verleden van zijn vader, de kans reëel is dat hij bij terugkeer uitgenodigd wordt om mee te vechten met de taliban, dat hij in aanmerking komt omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort en zijn verwijzing naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 betreffende ‘*men and boys of fighting age*’, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering waar hij stelt dat, gelet op zijn verblijf in Europa en het verleden van zijn vader, de kans reëel is dat hij bij terugkeer uitgenodigd wordt om mee te vechten met de taliban. Verzoeker laat na deze bewering *in concreto* toe te lichten. Betreffende het behoren tot een bepaalde sociale groep vanwege zijn leeftijd, meer bepaald ‘*men and boys of fighting*

age', zoals beschreven in de voornoemde Guidelines, merkt de Raad op dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie en het behoren tot een bepaalde sociale groep in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft ook hier in gebreke.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12.1. In zoverre verzoeker het advies betwist waar gesteld wordt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad kan beschikken en dienaangaande verschillende documenten ter staving bij zijn verzoekschrift voegt, wijst de Raad op wat uiteengezet werd in punt 2. Ontvankelijkheid.

3.12.2. Verder lijkt verzoeker de ernst van de door hem gepleegde misdrijven te betwisten. Hij geeft aan dat hij beticht en veroordeeld werd voor twee transporten, dat de rechter rekening heeft gehouden met dit element en motiveerde dat verzoeker, gelet op zijn aandeel, persoonlijkheid, kans op verbetering en sociale re-integratie in aanmerking komt voor een gevangenisstraf en een geldboete met uitstel, dat hij veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar en tot een geldboete van tweeduizend euro, dat de strafrechter beter geplaatst is dan het CGVS om een oordeel te vellen over het feit of hij al dan niet een gevaar vormt voor de openbare orde, dat uit de opgelegde straf en de motiveringswijze van de strafrechter iedere redelijke persoon mag afleiden dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen blijkt dat de rechter oordeelde dat de feiten bijzonder ernstig zijn, dat de beklaagden louter snel winstbejag nastreefden en dit op de rug van mensen die in een preciaire situatie verkeren en dat zij onvoldoende rekening hielden met de fysieke en psychische integriteit van hun slachtoffers. Derhalve kunnen de door verzoeker gepleegde misdrijven gekwalificeerd worden als 'ernstig misdrijf'.

Het feit dat de strafrechter, bij het bepalen van de strafmaat, rekening hield met een aantal factoren, zoals zijn persoonlijkheid en de kans op verbetering op sociale re-integratie, doet geen afbreuk aan de ernst van de gepleegde feiten. Ook het feit dat de strafrechter, bij het bepalen van de strafmaat, rekening hield met ieders aandeel, doet geen afbreuk aan de ernst van de gepleegde feiten. Immers is het logisch dat iemand die een groter aandeel, in zin van het aantal transporten, heeft in de gepleegde misdrijven een zwaardere straf kan krijgen, maar dit betekent niet dat uit het hebben van een kleiner aandeel in de gepleegde misdrijven kan afgeleid worden dat de gepleegde misdrijven op zich minder ernstig zijn.

In zoverre verzoeker meent dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en dat dit kan afgeleid worden uit de opgelegde straf en motiveringswijze van de strafrechter, wijst de Raad er op dat artikel 57/6, eerste lid, 6° samen gelezen met artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, niet vereist, voor het intrekken van de subsidiaire beschermingsstatus dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, doch enkel dat betrokkene een ernstig misdrijf heeft gepleegd, zodat voorgaande argumentatie niet dienstig kan gevoerd worden.

Betreffende verzoekers verwijzing naar artikel 35, eerste lid van de vreemdelingenwet van Nederland betreffende de intrekking van een onbepaalde verblijfsvergunning, waarmee hij aannemelijk wil maken dat de openbare orde in andere Europese landen in het gedrang komt wanneer een persoon een gevangenisstraf krijgt van drie jaar, dat hij veroordeeld is tot een gevangenisstraf van twee jaar en dat de beslissing tot intrekking in die zin neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling, herhaalt de Raad vooreerst dat niet vereist wordt dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dient verder te worden opgemerkt dat de subsidiaire beschermingsstatus een autonome rechtsfiguur is krachtens dewelke, omwille van feiten in het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, bescherming wordt geboden tegen een reëel risico op ernstige schade. De beoordeling van deze feiten, met inbegrip van de redenen van uitsluiting van deze bescherming zoals bepaald in artikel 55/4, is aldus te onderscheiden van de beoordeling van (de toekenning of het teloorgaan van) verblijfsrechten. Het is slechts ingevolge de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat verblijfsrechten kunnen ontstaan (*cf.* artikel 49/2 van de vreemdelingenwet).

Bij de toepassing van de bepaling inzake de uitsluiting van subsidiaire beschermingsstatus dient overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet nagegaan te worden of er 'ernstige redenen' voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een 'ernstig misdrijf'

verantwoorden. Voornoemd artikel 55/4, eerste lid, c) vereist niet dat, naast het onderzoek van de 'ernstige redenen' en het 'ernstig misdrijf', individuele omstandigheden - voorafgaand of aansluitend op het misdrijf - in ogenschouw dienen te worden genomen.

De Raad stelt vast dat de veroordeling, die kracht van gewijsde heeft, tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar, waarvan de helft met uitstel, en een geldboete van tweeduizend euro, waarvan de helft met uitstel (cf. vonnis van 15 juli 2010, p. 33) wegens deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie voldoet aan de vereisten van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. De veroordeling betreft de 'ernstige reden' en uit de motivering en strafmaat van het vonnis van de correctionele rechtbank blijkt dat het ernstige feiten betreft.

Daargelaten de vaststelling dat deelname aan mensensmokkelactiviteiten in het land dat humanitaire bescherming biedt, middels de toegekende subsidiaire beschermingsstatus, onverzoenbaar is met deze humanitaire bescherming, dient derhalve te worden besloten dat verzoekers veroordeling wegens de deelname aan mensensmokkelactiviteiten met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie wel degelijk een 'ernstig misdrijf' betreft.

3.12.3. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter betreffende het beoordelen van een intern vestigingsalternatief, ook verwijst naar een bericht van IRIN 'Fighting food insecurity in Afghanistan' en meent dat de toepassing van de bestreden beslissing voor ontheemding van hem en zijn gezin kan zorgen, dat ontheemden disproportioneel worden blootgesteld aan de voedselcrisis en ondervoeding en verder een argumentatie uitbouwt betreffende het intern vestigingsalternatief alsook ter terechtzitting nog stelt dat hij geen opvang heeft in Afghanistan, dat hij afkomstig is van Tora Bora en het daar onveilig is, dat hij vijf kinderen heeft en ziek is en aldus zijn gezin niet kan onderhouden, wijst de Raad er op dat deze argumentatie samenhangt met de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, wat besproken wordt in het advies. De Raad wijst op wat dienaangaande uiteengezet werd in punt 2. Ontvankelijkheid.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.13 Gelet op het feit dat de motieven die hebben geleid tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus steun vinden in de stukken van het administratief dossier en pertinent zijn met het oog op de toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat de motieven kunnen worden bijgetreden. De subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoeker werd verleend, blijft ingetrokken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER